

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thomæ A Kempis Canonici Regvlaris Ord. S. Avgvstini De Imitatione Christi Libri Qvatvor

Thomas <von Kempen>

Antverpiæ, 1617

Cap. XI. De pace acquirenda, & zelo proficiendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45760](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45760)

vigilandum est, & orandum, ne tempus otiosè transeat. Si loqui licet & expedit, quæ ædificabilia sunt, loquere. Malus vsus, & negligentia profectus nostri, multum facit ad incustodiam oris nostri. Iuuat tamen non parum, ad profectum spirituales, deuota spiritualium rerum collatio: maximè vbi pares animo & spiritu, in *Act. 1.*
Deo sibi sociantur. *Ro. 15.*

CAP. XI.

De pace acquirenda, & zelo proficiendi.

MULTAM possemus pacè habere, si non vellemus nos, cum aliorum dictis & factis, & quæ ad nostram curam non spectant, occupare. Quomodo potest ille diu in pace manere, qui alienis curis se intermiscet? qui occasiones forinsecus querit? qui parum vel rarè se intrinsecus colligit? Beati simplices, quoniam multam pacem habebunt.

2. Quare quidam Sanctorum, tam perfecti & contemplatiui fuerunt? Quia omnino seiplos mortificare, ab
omni-

omnibus terrenis desideriis, studuerunt: & ideò totis medullis cordis, Deo inhærere, atque liberè sibi vacare, potuerunt. Nos nimium occupamur propriis passionibus, & de transitoriis nimis sollicitamur. Rarò etiam vnum vitium perfectè vincimus, & ad quotidianum profectum, non accendimur: ideò frigidi, & tepidi remanemus.

3 Si essemus nobisipsis perfectè mortui, & interiùs minimè implicati: tunc possemus etiam diuina sapere, & de caelesti contemplatione aliquid experiri. Totum & maximum impedimentum est, quia non sumus à passionibus & concupiscentiis liberi: nec perfectam Sanctorum viam, conamur ingredi. Quando etiam modicum aduersitatis occurrit, nimis citò deiicimur, & ad humanas consolationes conuertimur.

4 Si niteremur, sicut viri fortes, stare in prælio: profectò auxilium Domini super nos, videremus de caelo. Ipse enim certantes, & de sua gratia sperantes, paratus est adiuuare: qui nobis certandi occasiones procurat, vt
vin-

vincamus. Si tantum in istis exterioribus obseruantis, profectum religionis ponimus, citò finem habebit deuotio nostra. Sed ad radicem, securim ponamus: vt purgati à passionibus, pacificam mentem possideamus.

5 Si omni anno, vnum vitium extirparemus, citò viri perfecti efficeremur. Sed modò è contrario, sapè sentimus; vt meliores & puriores in initio conuersionis, nos fuisse inueniamus, quàm post multos annos professionis. Feruor & profectus noster, quotidie deberet crescere; sed nunc pro magno videtur, si quis primi feruoris partem, posset retinere. Si modicam violentiam faceremus in principio, tunc postea cuncta possemus facere, cum leuitate & gaudio.

6 Graue est assueta dimittere, sed grauius est contra propriam voluntatem ire. Sed si non vincis parua & leuia, quãdo superabis difficiliora? Resiste in principio inclinationi tuæ, & malam dedisce consuetudinem: ne fortè paulatim, ad maiorem te ducat difficultatem. O si aduerteres, quantum tibi pacem, & aliis lætitiã faceres,

res, teipsum benè habendo, puto,
quòd sollicitior esses, ad spiritualem
profectum.

C A P. XII.

De utilitate aduersitatis.

B O N U M nobis est, quòd ali-
quando habemus aliquas gra-
uitates & contrarietates; quia sæpè
hominem ad cor reuocant, quatenus
se in exilio esse cognoscat, nec spem
suam in aliqua re mundi ponat. Bo-
num nobis est, quòd patiamur quan-
doque contradictores, & quòd malè
& imperfectè de nobis sentiat, etiã
si benè agimus & intendimus. Ista sæ-
pè iuuant ad humilitatem, & à vana
gloria nos defendunt. Tunc enim me-
liùs interiorè testem Deũ quærimus,
quando foris vilipendimur ab homi-
nibus, & non benè nobis creditur.

2 Ideò deberet se homo in Deo ta-
liter firmare, vt non esset ei necesse,
multas humanas consolationes quæ-
rere. Quando homo bonæ volunta-
tis tribulatur, vel tentatur, aut malis
cogitationibus affligitur: tunc Deum
sibi